

Як відповідати на телефонні дзвінки

Олег Черногуз

З цього приводу гуморесок і фейлетонів написано не менше, ніж дисертацій по ракових захворюваннях. Те і те, як відомо, — хвороба ХХ століття. Те і те поки що невиліковне. Поки існують у нашому житті телефони, доти і стоятиме проблема, як правильно відповідати на телефонні дзвінки.

Деякі автори вчать, що це треба робити чемно, культурно, я особисто теж дотримуюся саме цієї думки. Більше того, я вважаю, що людям не треба ніколи заперечувати чи відмовляти. Хай не ображаються. Отже, якщо до вас раптом зателефонували і поцікавилися, чи ви прийдете сьогодні, скажіть — "прийду".

— Тільки домовилися, не запізнюватися, — кажете ви і додаєте. — Візьми ніж і на всяк випадок мішок інкасатора...

Якщо трубка несподівано бренькне і ви щось почуєте таке, чого цитувати у товаристві не рекомендується, не ображайтесь. Людина пожартувала.

Коли номер вашого телефону збігається з номером якоїсь торговельної бази і вас постійно запитують:

— Петре Семеновичу, ви Фартушняку дозволили взяти норкову шапку?

Відповідайте:

— Дозволив. І не одну, а дві. Одну — дочці, а другу — дружині...

— Але в нього немає дочки.

— Йому краще знати, є в нього дочка чи нема, — кажете ви. — У нього дочка від першої дружини.

— Так він же казав, що взагалі не одружений. Що ця шапка для сестри...

— Він багато чого може казати. Він може сказати, що перший у космос літав він, а не Гагарін, ти що, повіриш? Ні, то видай чоловікові дві шапки і голови не морочи...

— Але він гроші на одну залишив...

— А ти видай дві...

— Він просив переслати.

— Так ти й перешли. Друга шапка піде за мій рахунок. Зрозумів?

— Зрозумів, — каже завскладом і тихо кладе трубку, хоч ви цього не чуєте, але догадуєтесь.

Зовсім інша справа, коли у вас номер телефону чи то збігається з трестівським, чи то люди набирають старий номер і весь час чогось у вас просять.

— Петре Семеновичу, то як бути з імпортом білилом?

— Що як бути? — перепитуєте ви, бо самі поки що теж не знаєте, як вам бути.

— Ну, Фартушняк просить.

— Як просить, так видай людині. Не в тебе ж просить. У держави...

— Я розумію. Але він ще хоче, щоб я виписав йому облицювальних плиток, клею і лінолеуму. Західнонімецького. По собівартості?!

- Якщо хоче, так випиши...
- Ми так і трест розбазаримо...
- Ну, ну, — кажете ви. — Ти там не дуже...

Якщо ж телефонні дзвінки стосуються пожежної команди, міліції чи швидкої допомоги, то відповіді повинні носити трохи інший характер.

- Негайно виїжджаємо, — кажете ви, не дослухавши товариша до кінця.
- Куди виїжджаєте?
- До вас, — відповідаєте ви.
- Але ви ж навіть адреси не записали.

— Ми тепер, щоб не витратити багато часу, фіксуємо адресу по телефону... Світ науки і прогресу.

- Що ж ви фіксуєте, коли я не з своєї квартири дзвоню...
- Знаємо. Від сусіда...
- Від якого сусіда?.. Я з роботи, а дружина мені дзвонила з автомата.
- Ну, гаразд, давайте адресу, вік хворої і довго не затримуйте нас.
- А це "швидка"? — перепитує товариш.
- А ви ще сумніваєтесь? — перепитуєте ви його.
- Та, знаєте, якось все так просто, легко, без нервів. Не так, як на "швидкій"...
- Виправляємось, — кажете ви і кидаєте трубку. — Ну, здається, я здорово когось розіграв. Дочекаються вони сьогодні "швидкої допомоги". Пародія!

Коли ж вам скажуть:

— Ну, й ти безсовісний! Може, десь там людина помирає, а ти?.. Хіба цим жартують?

Смійтесь і кажіть:

— А що, вже й пожартувати не можна?

Жартуйте, але не з вогнем. Якщо у вас несподівано загорілась квартира, ви телефонуйте і вас запитують:

- Тільки що загорілась чи вже догоряє?
- А яке це має значення? — питаєте ви.
- Для нас, як для лікарів, це дуже важливо, чи покійний перед смертю потів, чи...
- Ви що, смієтесь?!

— Який може бути сміх, коли у вас будинок загорівся. До речі, якого кольору дим — чорний, синій, жовтий чи білий, молочний?

- Як ви можете?! — обурюєтесь ви.
- Нам це потрібно для протоколу.
- Синій з білим, — кажете ви.

— Ясно. Який поверх? Скільки у квартирі кімнат, вікон, дверей, балконів, виходів і куди ці виходи ведуть: на двір, вулицю чи базарну площу?

Ви все це перераховуєте, покусуючи від злості нігті і кепку, а вам у трубку кажуть:

- Не так голосно...
- Що не так "голосно"?

— Плямкайте не так голосно. Коли їсте, намагайтесь це робити тихо і непомітно.
— Ви збожеволіли, квартира ж горить?!
— Не у вас одного.
— Звичайно. Вже й у сусіда зайнялась, — полегшено кажете ви.
— От бачите, а ви тільки про себе думаєте. Егоїст!
— Ви нахаба! — не стримуетесь ви.
— Не кричіть, — заспокоює вас голос. — Уже виїхали. Навіть воду цього разу прихопили, ха-ха-ха, і шланги. Тільки вони раніше заїдуть у Боярку, а тоді вже до вас. Як там горить, непогано? Слідкуйте! Ха-ха-ха...

У відповідь не кричіть:

— Та ви що?! Ви при своєму розумі?! У мене ж квартира горить, а вам жарти...

Не сердитесь: люди інколи теж люблять розваги, як і коти, хоч ті і ті вогню страшенно бояться.

Інша справа, коли у вас у квартирі не пожежа, а холодно, як на північному чи навіть південному полюсі. У кімнаті ні кіт, ні собака всидіти не можуть. Ви, закутавшись у старий мамин кожух (тепер доньчин — модний), сидите і лаєтесь:

— Скажи, совість у них є? Чому вони не подають тепла?

У цей момент лунає у вашій квартирі телефонний дзвінок.

— Алло! Котельня? — чуєте ви голос в трубці.

Не кажіть, будь ласка: "Йди ти до біса!" Не вживайте й інших слів на зразок:

— Ні, ви помилилися номером.

Ліпше за все сказати:

— Так, котельня, — і у вас на душі раптом стає тепло і весело.

— Слухайте, що ви там робите?

— Сидимо, старик. Розклали маленький вогник, гріємось.

— А совість у вас є? У мене в квартирі вода у відрі замерзла.

— Це погано. Такою запивати лікарі не рекомендують. Можна підхопити ангіну або катар...

— Ви мені киньте ці жарти. У мене в квартирі холодно...

— У мене в кочегарці, уяви — те ж саме. Але я гріюсь. Горілкою. Мав півлітру "Екстри". Тепер грамів сто, не більше, залишилося. Запросив би тебе, та собі мало. Так що переходь на самообслуговування. Смикани гранчак і до ранку не турбуй людей...

— Ну і нахаба ж ви!

Не ображайтесь. Не кидайте трубку, не відповідайте йому взаємністю — це не в магазині, де продавець і покупець, якщо вірити табличкам, мають бути завжди взаємно ввічливими. Кажіть:

— Нахаба?! Це ти, старик, точно визначив. Але скажи, тобі від цього тепліше стало?

— Слухайте, я буду скаржитися.

— Скаржся, старик, скаржся. Тепер всі скаржаться. Тільки їм нічого не допомагає, бо нікому ні холодно, ні жарко. Один ти замерз.

— Ви свиня! — раптом вилітає з трубки аж на саму середину кімнати разом з

паром.

— Е-е! Це вже не культурно. А ще, мабуть, інтелігент, і так ображать простого кочегара.

— Але ви п'яний, як свиня, — кричить товариш у трубку, радий, що хоч, нарешті, додзвонився до кочегарки.

Раді й ви. Розігруйте ж і далі.

— Свині, старик, ніколи не п'ють. Свині — не люди. І не їдять квасолі і взагалі бобів. Людині з елементарною освітою це варто знати.

— П'яний хам!

— П'яний, — повторюєте, — і хам. Признаюсь чесно: люблю на роботі випити. Запиши. Випивав би дома — жінка не дозволяє.

— У мене дитина хвора, ви розумієте, — переходить товариш на інший тон, в якому вчуваються любов і батьківські почуття.

Не піддавайтесь. На вас ніякі сентименти не повинні впливати, як заклики до совісті і порядності. Вас не видно, ви на телефоні. Червоніти нема перед ким.

— Слухай, — нарешті кажете ви, бо відчуваєте, що товариш ось-ось кине трубку і побіжить до сусіда за електроплиткою чи електрокаміном. — Чого ти лаєшся? Ти б краще півлітру приніс. Через хвилин десять, від сили двадцять, у тебе в квартирі було б, як на екваторі. Міняю градуси на пару?! Ну?

— Де ж я тобі в цю пору півлітру візьму?! — переходить і він на "ти", бо й не підозрює, що має справу з таким солідним чоловіком, як ви. — Магазин же до семи відпускає.

— Переплати карбованця. Не затискуй. Не в грошах щастя, — пояснюєте ви. — Щастя в теплі і в затишку!

— Ну, чорт з тобою. Побіжу до сусідів. Самогон п'єш?

— Якщо не смердить гумою і цукровим буряком.

— Не смердить!

— Ну, тоді алюр! А то я через тебе і твої розмови ледь не задубів. Да-а-а. Алло! Не забудь там щось і на закуску прихопити. Можеш не підігрівати, У кочегарці підігріємо. Топити ж все одно доведеться. Так що не витрачай часу...

— Ви там знахабніли остаточно, — каже він вам.

Зробіть вигляд, що на цей раз ви вже образилися.

— Ти знову за своє. Знову лаєшся. Зараз кину трубку! —загрожуйте. — У мене рідкісна професія. Кожна установа запрошує...

— Але у вас зовсім немає совісті...

— Таке селяві, як французи кажуть.

— Ти грамотний!..

— Суцільна грамотність та інтелігентність. Так що часнику і цибулі на закуску не принось. Від часнику мене нудить, від цибулі голова болить. Щось інше в холодильнику пошукай. Може, є шпроти, сайра. Мені подобається горбуша, сервелат. Полюбив печінку тріскову і краби, але після того, як їх почали вивозити за кордон...

— Ну, і сволота ж ти, — каже він вам.

І в цьому випадку не ображайтесь. Продовжуйте тим же голосом. Адже всі ці слова адресуються не вам. Уявному кочегарові.

— Куди нести, знаєш?

— Знаю, — каже вам простуджений голос. — Ось жінка "Перцівки" дістала. "Перцівку" п'єш? Смолу б ти пив з дьогтем!

— Це не харчі. Тут я не перебираю, — смієтесь ви. — П'ю і "Перцівку", і самогон, і навіть, як батюшка казав, пиво.

Ви, задоволені і щасливі (для щастя, як бачите, треба небагато), кладете трубку на важіль і, потираючи руки, міряєте кубатуру кімнати, думаючи: "Купив дивака. Оце десь лається, зустрівшись з кочегаром. Турне ж його кочегар за ту пляшку. Ще й, може, наб'є. Так йому, наївному, і треба!"

Минає якийсь певний час — щасливі за годинами не слідкують, і ви раптом чуєте, що батареї нагріваються, як метал у кузні.

— Ти ба! ... — ви скидаєте зі своїх плечей гуцульський ліжник, а по-шотландському — плед, берете в руки газету і починаєте переглядати "У світі цікавого і смішного". Якщо ж несподівано пролунає знову настирливий дзвінок не кидайтесь, будь ласка, до телефону. Ліпше відчиніть двері. І коли помітите на порозі незнайомого, то не цікавтесь, чи він випадково не кочегар. Він сам все про себе скаже:

— Це ви з себе кочегара розігравали? Ви пляшку горілки просили?

Не ніяковійте, а тільки запитайте його:

— А ви принесли?

Якщо він прийшов тільки для того, щоб поцікавитися, чи є у вас совість, то скажіть йому:

— Скільки можна повторюватися — я ж вам по телефону казав: нема.

— Я так і думав, — відповість він, грюкнувши вашими дверима, ніби вони не житлово-комунальні.

— Але в мене є почуття гумору, — гукніть йому вслід. А якщо через день-два вам раптом відріжуть телефон чи принесуть штраф за дрібне хуліганство, то перш, ніж вигукнути: "Що за дурні жарти", краще задумайтесь, а чи не втратили ви часом того почуття.